

Ležiš skutren u svom novom skrovištu, a blaga svjetlost travanjskog poslijepodneva umiva tvoje izmučeno tijelo. Svjestan si moje blizine, potvrđuješ mi to blagim uzdahom dok mi dlan nježno klizi niz tvoje krzno. I dalje ti godi moj dodir, iako je bol ono što sada najviše osjećaš. I neizvjesnot – ali, dokle?

O hlače trenirke otirem pramen tvojih dlaka što mi se priljepio na dlan. Nastojim zauzeti što bolji položaj, zavukavši se posve k tebi pod stol. Mrzim sentimentalnost ljudi koji fotografijama žele zarobiti lijepe trenutke u životu jer vjeruju da samo tako mogu ostati dio njihovih uspomena. Ironično, jer sada i sâm posežem za tim, ništa mi drugo ne preostaje. Još koji dan, tjedan, mjesec u najboljem slučaju, u najoptimističnijoj prognozi.

Samo ovaj put. Učinit ću izuzetak.

Grudi ti se dižu i spuštaju, boreći se za svaki udisaj. Nije ti lako, znam, i najvolio bih kada bih mogao disati za tebe. Ali ne mogu. Ni da ti svojim dahom počnem udahnjivati novi život vjerojatno ne bi pomoglo, a ti mi to ne bi ni dopustio. Jer si borac. Usto, čini mi se da baš ne voliš kad te sažaljevaju, kao što nisi volio ni da ti se smiju u lice. Zato se svladavam u tvojoj blizini, slabo prikrivajući istinu svojih osjećaja u bijednom pokušaju da sačuvam tvoje dostojanstvo. Od onoga što dolazi hvata me panika!

Plimni val navire iz nutrine moga bića, tjerajući mi na oči suze što se šutke slijevaju niz moje lice i kaplju na tvoju šarenu dekiću. Veseli zeleni, ljubičasti i bež kvadrati poput nježna oblaka pridržavaju tvoje dugo, mršavo i iskrivljeno tijelo. Sjene onoga što si nekada bio.

Podupirem se laktovima i lijevom rukom namještam mobitel dok okidam prvu fotografiju. Čuješ škljocaj i odškrineš oči. Pogled ti počiva ne meni, grijući me toplinom vatre s ognjišta koje se polako gasi. Okidam još jednu fotografiju, čuje se još jedan škljocaj, a onda mi ruka zadrhti i moram obrisati suze što su mi neodlučne na tren zastale u kutovima očiju.

*

Podižeš glavu, ne prestajući me gledati. Tvoje zdravo oko miluje mi dušu, dok ono drugo, bolesno od mreine i upale neuspjelo liječene mastima i kapima, gleda u nepoznato. Gladim ti dlaku slijepljenu oko njega, čekajući da budeš spreman za nastavak našeg malog *photo-sessiona*.

I ovoga puta me prihvaćaš i udovoljavaš mojem hiru. Nježno, poput novorođenčeta, guraš mi glavu uz ruku, uzvraćajući na moje milovanje. Prvo trljaš nosić o moje prste, a onda mi ruku naguravaš lijevim uhom, želeći da ti ga češkam i masiram. Kada ti to dosadi ili misliš da je bilo dovoljno, začudno pronađenom energičnošću počinješ se umivati. Malo si me iznenadio jer se ne sjećam kad sam te posljednji put vidio da se umivaš. (Davno je to bilo, kao da su eoni prošli od onih dana kad bi se zadovoljno ugnijezdio u najudobniju sjedalicu u stanu nakon uspješno nažicana obilata obroka i počeo se uređivati. Neki nevidljivi sat, ili *tajmer* – kako smo se znali šaliti na tvoj račun – u tebi bi proradio i odveo te uzdignuta repa do tvojih zdjelica gdje si nas neumoljivo čekao dok, ponajčešće mama, ne bi kapitulirala pred tvojom odlučnošću i upornošću pobjednika.) Smiješim se ohrabren lažnom nadom i jakom mentalnom projekcijom živo probuđenih slika iz prošlosti. Kako malo treba da u meni uskrсне feniks i zaklepeće krilima radosti. Kako sam zapravo neiskren prema sebi (i tebi) i podložan samozavaravanju!

Ostavljam te na tren i žurim u kuhinju pokazati mami fotografije. A ti se nastavljaš dotjerivati, kao da znaš da je vrijeme Sašina dolaska. Kao i uvijek do sada, želiš mu se pokazati u najboljem svjetlu. Stalo ti je do toga što Saša misli o tebi. Ne vjerujem da si to činio kako bi te milovao i obasipao riječima pohvale, nazivajući te ljubičice, ljubavi. Ne, Sašu si prihvatio jer si znao da će ti uvijek biti bolje kad ga vidiš i želio si mu se na taj način odužiti. Želio si mu *pokazati* da ti njegovi posjeti uistinu čine bolje. A to ti je i uspijevalo. Ne znam kojim bih riječima zornije izrazio što i sâm osjećam prema tebi, stoga ću ponoviti: *ljubičice moja, ljubavi*.

Misli mi naviru poput podivljalih brzaka gorskih rijeka koje se ne zaustavljaju ni zbog čega i ni zbog koga. Hitaju tutnjem k svojem cilju, same sebi dostatne. No svaka riječ koju ovdje ovjekovječim mora biti isklesana predanošću slijepa klesara koji samo opipom i vođen neuništivom vjerom iz bezoblične mase uobličava djelo kojem će se diviti sadašnji naraštaji, ali i oni koji tek dolaze. Oni koji su danas živi i djeca koja im se upravo rađaju, udarajući

temelje novih pokoljenja. To je naš spomenik, i ja se privijam uz njega, slijep od boli koju mi zadaje svaka minuta koja nas odvodi u budućnost. Budućnost je ta koju pod svaku cijenu želim izbjeći, sebično zadržavajući sadašnjost kako bi ovi trenuci što dulje potrajali. Ne misleći pri tom na tebe i olakšanje koje će ti ona donijeti. Obojica se nalazimo na cesti bez povratka, misliš li i ti tako? Osjećaš li i ti barem djelić žaljenja što ćemo se uskoro rastati, bez ikakvog jamstva i obećanja da ćemo se, u treptaju oka ili dalekoj budućnosti, jednom opet sresti? Kaži mi, najdraži...